

общинѣ, на коя то образъ тѣ, калугеры тѣ сѣ тѣрсили въ првы тѣ вѣкове на христіанство то. Тука сичко е прокарано подѣ една обща мярка: на сичкы е дадено еднаква храла и облекло, никой нѣма никѣква собственость, тѣй що то, келіи тѣ на калугеры тѣ никога ся не заключвѣтъ, и любопитный тѣ ще намѣри въ сѣкъ отъ тяхъ се сѣщи тѣ вещи, кои то гы имѣтъ и другы тѣ калугеры. Ако някой отъ братія та скрые макаръ часть отъ иманіе то си, него го оежждѣтъ на общо проклятіе, изгонвѣтъ го изъ общинѣ тѣ, и подиръ смъртъж му го лишавѣтъ отъ погребеніе. Съ тѣзи клѣтва заплашвѣтъ колугеръ тѣ юще кога то ся постригва, кога то той, по примѣръ тѣ на апостолы тѣ, струнва иманіе то си при крака та на игумень тѣ и тѣй, изъ еднѣшъ ся отказва отъ собственость тѣ и свободѣ тѣ си. Сичкы тѣ мѣнастырескы нужды ся извършвѣтъ съ силы тѣ на братія та; тѣ си имѣтъ свои дюдгеры дуграмаджіи, абаджіи, ковачи, готвачи и пр., кои то работятъ въ време то кога то сѣ свободны отъ цѣрковны тѣ службы. Освѣнъ това ставѣтъ юще и общи *послушанія*, отъ кои то не смѣе да ся откаже ни единъ отъ членове тѣ на общинѣ тѣ. Това ся случавѣ кога ся бере грозди то, кога стоварятъ мѣнастырескы тѣ корабы (геміи) и пр., и много пѣти самичѣкъ игумень тѣ работы въ такыва случаи заедно съ братія та и гы подканва. Отъ цяла община само няколко личности ся издигѣтъ надъ другы тѣ, и тѣ сѣ: игумень тѣ и исповѣдници тѣ, кои то сами калугеры тѣ избирѣтъ изъ по мѣжду си. Игумень тѣ и исповѣдници тѣ имѣтъ право да назначавѣтъ сѣкъквы послушанія, и да управлѣватъ работы тѣ на сѣкъго отъ калугеры тѣ, какъ то заискѣтъ, безъ никакѣвъ контроль. Тѣ могѣтъ да накарѣтъ някого да прибори пѣсѣкъ тѣ, или да чука въ чуторѣ водѣ за по надребно, и калугеръ тѣ е обязанъ да ся покорѣва безусловно. Въ распорежданія та си, тѣ